

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **C-Energy Bohemia s.r.o.**, se sídlem v Plané nad Lužnicí, Průmyslová 748, zast. společností **VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o.**, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013, čj. 29551/13/5000-14401-701836, **t a k t o :**

Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 12. 2013, čj. 29551/13/5000-14401-701836 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11.228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 4. 2. 2014 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2013 čj. 29551/13/5000-

14401-701836, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí finančního úřadu v záležitosti doměření daně darovací a toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě se uvádí, že žalobce je provozovatelem teplárny v Plané nad Lužnicí, která teplo na výstupu používá pro výrobu tepla a elektřiny. Žalobce disponuje povolením k vypouštění emisí skleníkových plynů a byl mu přidělen konkrétní počet emisních povolenek. Z titulu bezúplatného nabytí emisních povolenek mu byla vyměřena daň darovací, a ta byla žalobcem zaplacená.

Dne 29. 11.2012 žalobce podal dodatečné přiznání k dani darovací, v němž deklaroval daň ve výši 0 Kč a požádal o vrácení přeplatku na dani. Žádosti nebylo vyhověno v obou stupních řízení před finančními orgány.

Žalobce poukazuje na to, že zdanění emisních povolenek představuje porušení komunitárního práva. Poukazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES o povinnosti přidělit povolenky přinejmenším v rozsahu 90 % bez nároku na protiplnění, avšak v roce 2011 došlo k tomu, že stát požadoval peněžitou platbu odpovídající plné úhradě 32 % přidělených povolenek. Právní názor žalovaného o tom, že členské státy Evropské unie nejsou omezeny při stanovení a úpravě majetkových daní není správný a nelze je na zdanění emisních povolenek vztáhnout. Tímto postupem je narušen účel sledovaný uvedenou směrnicí. Tržními mechanismy má být redukce emisí v odvětvích, kde snížení lze dosáhnout nejlevněji. Česká darovací daň je založena na jediném faktoru, počtu bezúplatně přidělených emisních povolenek a vůbec nebere v potaz kalkulaci cen elektřiny, využití emisních povolenek, druh a emisní faktor elektrárny, a proto nemůže dosáhnout účinku ve smyslu rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze 17. 10. 2013, o který se žalovaný opírá. Zavedením daně darovací nebyl shledán účel zmírnění důsledků neočekávaných zisků, které by bezplatným přidělením emisních povolenek vznikly.

Poukazuje se na předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie položenou usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013 čj. 1Afs 6/2013-46, která se vztahuje k aplikaci čl. 10 Směrnice 2003/87/ES z 13. 10. 2003 v tom smyslu, zda brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek darovací daní.

Bez ohledu na výsledek řízení před Soudním dvorem Evropské unie se poukazuje na tvorbu tržní hodnoty emisní povolenky, která odporuje základním zásadám ústavního pořádku, tuto rozhodující veličinu nestanovil zákon, ale Ministerstvo, které vlastním postupem samo určilo, jaká částka slouží pro stanovení základu daně. Nesprávný byl způsob stanovení počtu emisních povolenek tvořících předmět daně, jestliže stalo se tak podle metodiky Energetického regulačního úřadu. Jeho údaje nevycházejí z aktuálních dat.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že emisní povolenky a obchodování s nimi představují nástroje, které byly Evropskou unií vytvořeny v zájmu možnosti splnit závazek snížit emise skleníkových plynů. Článek 10 Směrnice 2003/87/ES byl implementován do Českého právního řádu a přidělování povolenek probíhá podle národního alokačního plánu schváleného Evropskou komisí a nařízením vlády. Zdaněním bezúplatného nabytí emisních povolenek nedochází k porušení bezúplatnosti jejich nabytí zaručené právním řádem a nedochází tak k porušení směrnice. Úprava daně darovací pak plně spadá do pravomoci členských států. Jde-li o zákonnou úpravu daně, nejedná se o skrytou platbu za emisní povolenky. Cena emisních povolenek byla stanovena Ministerstvem životního prostředí a

takto zveřejněná cena je pro správce daně závazná. Označené Ministerstvo má kompetenci cenu emisních povolenek stanovit. Rozhodnutí neodporuje Ústavnímu pořádku České republiky. Povinností žalovaného bylo řídit se zákonným právním předpisem.

Usnesením ze dne 7. 7. 2014 Krajský soud řízení přerušil do pravomocného skončení řízení o předběžné otázce položené Soudnímu dvoru Evropské unie. Po zodpovězení otázky položené Nejvyšším správním soudem soud v řízení usnesením ze dne 17. 8. 2015 pokračoval.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Finanční úřad v Táboře svým rozhodnutím ze dne 13. 3. 2012 vyměřil žalobci daň darovací z bezúplatného nabytí povolenek na emise skleníkových plynů pro výrobce elektřiny.

Žalobce podal dne 30. 11. 2012 Finančnímu úřadu v Táboře dodatečné přiznání k dani darovací ve výši 0 Kč a současně uplatnil žádost o vrácení přeplatku na dani.

Žádosti o vrácení přeplatku vyhověno nebylo, daň darovací byla doměřena ve výši 0 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž namítal rozpor s komunitárním právem a Ústavním pořádkem České republiky. Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že zdanění darovací daní jsou podrobeny podnikatelské subjekty, u nichž výroba elektřiny představuje hlavní a rozhodující obor podnikatelské činnosti. Předpisy Evropských společenství vytvářejí prostor obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů. Předmětem darovací daně je bezúplatné nabytí majetku v souvislosti s právním úkonem. Daň je povinnou platbou do rozpočtu státu. Právní úprava daně darovací není v rozporu s Ústavním pořádkem České republiky a nemá škrtící vliv na daňového poplatníka. Zdanění povolenek nevylučují předpisy Evropského parlamentu a s odkazem na konkrétní rozsudek Soudního dvora Evropské unie nebrání přijetí vnitrostátních předpisů, jejichž cílem je snížení odměny za výrobu elektřiny o částku odpovídající hodnotě povolenek na emise.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pro přezkoumání napadeného rozhodnutí má význam výsledek řízení o předběžné otázce položené Nejvyšším správním soudem Soudnímu dvoru Evropské unie. Tato otázka se týkala výkladu článku 10 Směrnice 2003/87/ES, v tom smyslu, zda tento předpis brání uplatnění vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období daní darovacím.

Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2015 pod sp. zn. C - 43/14, ECLI:EU:C:2015:120 na položenou předběžnou otázku odpověděl, že článek 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze 13. 10. 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje deseti

procentní horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud.

V návaznosti na takto zodpovězenou předběžnou otázku Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 7. 2015 čj. 1Afs 6/2013-184 vyjádřil názor, že zavedení daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek podle zákona o dani dědické, dani darovací a dani z nemovitostí, je v rozporu s článkem 10 prve uvedené směrnice, pokud nerespektuje desetiprocentní horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou tento článek stanoví. Pokud by v dotčeném odvětví dopadlo zdanění na více než 10 % povolenek rozděleném v pětiletém období počínajícím rokem 2008, nebyla by stanovená hranice pro úplatné přidělení emisních povolenek dodržena. Pro takový případ má uvedená směrnice přímý účinek v rozsahu, ve kterém podrobuje dani počet povolenek přesahující stanovenou desetiprocentní hranici. Z toho důvodu nelze prve uvedený zákon aplikovat.

Z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu je zapotřebí vycházet při přezkoumání napadeného rozhodnutí, protože tímto rozhodnutím došlo ke zdanění žalobcem bezúplatně přijatých emisních povolenek darovací dani.

Nejvyšší správní soud vyložil, že odvětví, ve kterém má být posouzeno dodržení hranice 10 % po úplatné přidělení emisních povolenek je třeba ve smyslu směrnice chápat jako odvětví energetiky podřaditelné příloze I. Směrnice.

K výpočtu 10% hranice pro přidělení povolenek za úplatu Nejvyšší správní soud vyjádřil názor, že dani darovací lze podrobit pouze 10 % kusů přidělených povolenek, což znamená, že tato hranice se týká počtu emisních povolenek, nikoli jejich hodnoty.

Závěry Nejvyššího správního soudu na zdanění bezúplatně přidělených emisních povolenek lze vztáhnout i souzenou věc a se zřetelem k úvahám, ze kterých žalovaný vycházel, není právní názor žalovaného souladný s článkem 10 prve uvedené směrnice. Již z toho důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát.

Finančními orgány shromážděné podklady neposkytují podklad pro rozhodnutí. Především bude zapotřebí zjistit počet emisních povolenek vydaných v daném období subjektům působící v energetice a jaký počet těchto povolenek podléhal v roce 2011 zdanění dani darovací. Na základě takových údajů bude zapotřebí učinit úsudek o tom, zda v daném odvětví byla dodržena 10% hranice pro úplatné přijetí emisních povolenek v pětiletém období od roku 2008. Přitom bude zapotřebí vycházet z počtu přidělených emisních povolenek nikoli z jejich hodnoty. Teprve po tomto doplnění řízení bude možno učinit úsudek o tom, podléhá-li bezúplatné nabytí emisních povolenek darovací dani. Přitom je zapotřebí vzít v úvahu co uvedl Nejvyšší správní soud o stavu, kdy by zdanění podléhalo více než 10 % emisních povolenek. Pro takový případ by šlo o zdanění v rozporu se směrnicí. To má pak za následek povinnost postupovat podle směrnice a nikoli podle vnitrostátního zákona upravujícího darovací daň.

Zdůraznil-li Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku požadavek dodržet zásadu rovnosti jednotlivých subjektů či jejich činností, pak vztáženo na konkrétní věc to znamená zjistit celkový počet emisních povolenek přidělených žalobci v období 5 let od roku 2008 a vypočíst, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 % celkového počtu. Jestliže by žalobci bylo zdaněno více jak 10 % jemu přidělených povolenek, pak počet přesahující tuto hranici dani darovací podrobit nelze.

Soud proto uzavřel, že právní zjištění žalovaného, o které napadené rozhodnutí se opírá, nemůže obstát.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 11.228 Kč představující zaplacený soudní poplatek v částce 3.000 Kč, odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 3.100 Kč, 2x režijní paušál po 300 Kč a 1.428 Kč na dani z přidané hodnoty, které je zástupce žalobce plátcem.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 7. října 2015

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava